

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: Kžzd 11/2020-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću za mladež sastavljenom od sudaca Ranka Marijana, kao predsjednika vijeća, te Ileana Vinja i Melite Božičević Grbić, kao članica vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice – specijalistice Maje Ivanović Stilinović, kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženog S. Š., zbog kaznenog djela iz čl. 158. st. 1. i 5. u vezi čl. 34. st. 1. Kaznenog zakona („Narodne novine“ br: 125/11, 144/12, 56/15, 61/15-ispravak, 101/17 i 118/18 – dalje u tekstu: KZ/11), odlučujući o žalbama optuženika i državnog odvjetnika podnesenim protiv presude Županijskog suda u Šibeniku od 28. siječnja 2020. broj Kzd-1/2019, u sjednici održanoj 10. rujna 2020., u prisutnosti u javnom dijelu optuženika i njegovog branitelja, odvjetnika V. G.,

p r e s u d i o j e:

Žalbe optuženog S. Š. i državnog odvjetnika odbijaju se kao neosnovane te se potvrđuje presuda suda prvog stupnja.

Obrazloženje

Pobijanom presudom proglašen je krivim optuženi S. Š. zbog pokušaja kaznenog djela spolne zlouporabe djeteta mlađeg od 15 godina, opisanog u čl. 158. st. 1. i 5. u vezi čl. 34. st. 1. KZ/11, pa je temeljem tih zakonskih propisa, osuđen na kaznu zatvora u trajanju od tri godine. Optuženiku je u izrečenu kaznu uračunato vrijeme lišenja slobode od 7. lipnja 2019. pa nadalje, sukladno čl. 54. KZ/11.

Temeljem čl. 148. st. 1. u vezi čl. 145. st. 2. toč. 1. i 6. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ br: 152/08, 76/09, 80/11, 91/12 – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12, 56/13, 145/13, 152/14, 70/17 i 126/19 - dalje u tekstu: ZKP/08), optuženik je obavezan na snalažanje troškova kaznenog postupka u ukupnom iznosu od 11.121,65 kn, koji iznos je dužan platiti u roku od 15 dana po pravomoćnosti te presude.

Protiv prvostupanjske presude žale se optuženik i državni odvjetnik.

Optuženik se žali po svom branitelju V. G., odvjetniku iz S., zbog odluke o kazni, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači i optuženik blaže kazni. Ujedno je zatražena obavijest o sjednici drugostupanjskog vijeća.

Državni odvjetnik se također žali zbog odluke o kazni, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači i optuženiku izrekne kazna zatvora u duljem trajanju.

Odgovori na žalbe nisu podneseni.

Prije održavanja sjednice vijeća spis je, sukladno čl. 474. st. 1. ZKP/08, dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske, koje ga je vratilo u zakonskom roku.

Sjednici ovog drugostupanjskog vijeća nazočio je optuženik, putem audiovideo uređaja iz Zatvora u Š., te njegov branitelj, odvjetnik V. G., koji je izložio navode podnesene žalbe. Uredno obaviješteni zamjenik Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske nije pristupio pa je sjednica održana u njegovoj nenazočnosti, sukladno čl. 475. st. 4. ZKP/08.

Žalbe nisu osnovane.

Suprotno tvrdnjama žalbi, po sudu prvog stupnja izrečena kazna zatvora u trajanju od tri godine u svemu je primjerena jer okolnosti konkretnog slučaja, kao i težina te opasnost počinjenog kaznenog djela, ne opravdavaju kako blaže, tako niti strože kažnjavanje optuženika.

Državni odvjetnik u žalbi upire na prethodnu osuđivanost optuženika u Republici Njemačkoj zbog istovrsnih kaznenih djela i to na zatvorske kazne, što predstavlja značajnu otegotnu okolnost koju prvostupanjski sud nije u dovoljnoj mjeri cijenio. Također, ističe se da optuženik na raspravi nije iskazao odgovarajuće žaljenje niti kajanje.

S druge strane, optuženik smatra da s obzirom da je predmetno kazneno djelo ostalo u pokušaju, a optuženik u Republici Hrvatskoj nije osuđivan te je od ranijih osuda u Republici Njemačkoj proteklo dosta vremena, to imajući u vidu priznanje optuženika koje je pridonijelo bržem i efikasnijem dovršetku kaznenog postupka, postoje značajne olakotne okolnosti koje je prvostupanjski sud propustio cijeniti.

Prije svega, odmah treba reći da nema uporišta za izricanje blaže kazne optuženiku jer je on specijalni povratnik u činjenju seksualnih delikata, pa i na štetu djece, što je vidljivo iz činjenice da mu je presudama njemačkih sudova, osim kazni, u dva navrata izricana sigurnosna mjera zabrane rada ili djelatnosti s maloljetnicima, a psihijatrijskim vještačenjem dijagnosticiran mu je poremećaj ličnosti narcističko-disocijalnog tipa uz pedofilske sklonosti. Kako ranije osude, pa i na zatvorske kazne, nisu odvratile optuženika od ponavljanja kaznenog djela, očito je da nema uvjeta za primjenu odredaba o ublažavanju kazne iz čl. 48. st. 1. i 2. KZ/11.

Međutim, s druge strane, nema opravdanja niti za izricanje strože kazne optuženiku. Naime, činjenica da je kazneno djelo ostalo u pokušaju, što inače može predstavljati zakonski osnov za ublažavanje kazne kojeg u konkretnom slučaju ne treba primijeniti zbog ranije optuženikove osuđivanosti, ipak ima značaj olakotne okolnosti, jednako kao i optuženikovo priznanje kaznenog djela, što je prvostupanjski sud propustio izrijeckom cijeniti u svom obrazloženju (ali je očito imao u vidu pri odmjeravanju kazne). Naime, optuženik je već na pripremnom ročištu izjavio da se smatra krivim i priznao učin kaznenog djela što je svakako olakšalo utvrđivanje relevantnih činjenica i skratilo trajanje postupka. Iako optuženik tvrdi da

se ne sjeća svih dijelova događaja jer je bio pod utjecajem droge i alkohola, višekratno ponavlja "da je sve bilo onako kako djevojčica kaže", a ne spori niti svijest o njezinoj dječjoj dobi, iako ju ranije nije poznao. Državni odvjetnik ukazuje da se optuženik tijekom rasprave nije izriječno ispričao oštećenici i iskazao kajanje zbog počinjenog, međutim, njegovo sveobuhvatno priznanje kaznenog djela očito pokazuje da je kritičan prema vlastitim postupcima te da prihvaća svoju odgovornost, kako u moralnom, tako i kaznenopravnom smislu.

Zbog toga, neovisno o značajnoj otegotnoj okolnosti koja se očituje u optuženikovom recidivizmu, treba, s druge strane, olakotnim cijeliti da kazneno djelo nije dovršeno, čime je izostala štetna posljedica koju zakon propisuje. Kada se, osim toga, uzme u obzir sveobuhvatno priznanje kaznenog djela koje je utjecalo na brzinu i efikasnost postupka, tada, cijeneći sve okolnosti konkretnog slučaja u njihovoj ukupnosti, nema opravdanja optuženiku izreći kaznu zatvora u duljem vremenskom trajanju, kako predlaže državni odvjetnik.

Zaključno, imajući u vidu sve naprijed navedeno, Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao sud drugog stupnja, ocjenjuje da je upravo kazna zatvora izrečena po sudu prvog stupnja u trajanju od tri godine adekvatna težini počinjenog kaznenog djela i ličnosti optuženika te će se takvom kaznom u dostatnoj mjeri izraziti odgovarajući prijekor društva prema takvim, odioznim, kaznenim djelima na štetu djece te utjecati na optuženika da shvati krajnju neprihvatljivost vlastitog ponašanja i upozoriti drugi građani da se klone sličnih postupaka.

Tako odmjereni kazna zatvora, u konkretnom slučaju, nužna je i pravedna te će se njome ostvariti sve zakonom predviđene svrhe opisane u čl. 41. KZ/11.

Kako time navodi podnesenih žalbi nisu osnovani, a ispitivanjem pobijane presude nisu nađene povrede na koje ovaj žalbeni sud, u smislu čl. 476. st. 1. ZKP/08, pazi po službenoj dužnosti, trebalo je, temeljem čl. 482. ZKP/08, odlučiti kao u izreci ove presude.

Zagreb, 10. rujna 2020.

Predsjednik vijeća:
Ranko Marijan, v.r.